

HOMILIE ST.MARTINUS – JUBILEUMVIERING 14 NOVEMBER 2009

Onze parochie St.Martinus hier in Vlodrop viert feest om twee redenen. Allereerst viert de parochie haar naamfeest, want afgelopen woensdag 11 november had St.Martinus zijn feestdag. In dit daarop volgend weekend staat onze patroonheilige hier in de parochie centraal. Vandaar dat er nu kermis is. Feest in de kerk en feest buiten de kerk.

Wij mogen ons gelukkig prijzen met deze patroonheilige, die als zeer populair kan worden omschreven. Niet alleen staan er overal in Limburg St.Martinuskerken langs de Maas van Eijsden tot Gennep en op tal van andere plaatsen, maar ook is St.Martinus een geliefde volksheilige, rond wiens persoon een aantal legendes en ook gebruiken bestaan. In de meeste parochies is er een St.Maartenspel, waarin de legende van St.Maarten wordt uitgebeeld of waar een St.Maarten-stoet wordt gehouden. Verder trekken kinderen zingend van deur tot deur. St.Maarten is dus een heilige, die zelfs St.Nicolaas naar de kroon steekt.

Maar vooral is St.Martinus een heilige, die ons iets te zeggen heeft. Als ridder te paard ontmoet hij een bedelaar, die niet tegen de winterkoude gekleed is. St.Maarten neemt zijn zwaard en snijdt een stuk van zijn wijde mantel af en kleedt de bedelaar. In de nacht verschijnt hem Jezus als die bedelaar, bekleed met die mantel. Wij mogen dankbaar zijn, dat de stichters van onze parochie in een ver verleden al, onze parochie onder het patronage van St.Maarten hebben geplaatst, want de legende van St.Maarten spreekt ons allen aan en zij geeft aan, wat ons als parochiegemeenschap te doen staat: nl: Vanuit ons geloof dienen wij om elkaar zorg te dragen. Onze levensbeslissingen te nemen vanuit ons geloof.

Zojuist is het evangelie voorgelezen, dat hoort bij de feestdag van onze patroonheilige. Het is het slot van het evangelie volgens Matheus, waarin Jezus niet alleen over het einde der tijden spreekt, maar ook over ieders levenseinde. Over dat moment, waarop iedereen zich als vanzelf de vraag stelt: "Wat is mijn leven waard geweest?" Wat heb ik van mijn leven gemaakt? In deze tijd van genot en vertier begeven mensen zich vaak van roes naar roes. Maar hun hart blijft koud en leeg, want zij leven alleen voor zichzelf. Er is geen warmte voor de ander. "Eerst aan mijzelf denken," hebben velen als levensfilosofie gekozen. Hun hart klopt niet voor een ander. Maar voor Jezus heeft een mensenleven waarde in de mate dat iemand omziet naar een ander mens en deze mens beschouwt als een medemens. Voor Jezus heeft een mensenleven waarde in de mate dat iemand tot een mensenmens geworden is en ziet of een mens hulp nodig heeft. De mensenmens trekt zich de nood van die medemens die ziek is; van die medemens die koude lijdt; van die medemens die eenzaam is, van die medemens die in nood is. Mensenmens zijn schatten van mensen. Het indrukwekkende in het evangelie is bovendien, dat deze goede mensen verbaasd zijn, als zij gewezen worden op hun naastenliefde en medemenselijkheid. Ze doen het gewoon. Ze zijn zich niet van iets bijzonders bewust. Het hoort bij hun persoon. Zo'n mensenmens is ook St.Martinus geweest. En de Heer zegt: Ik was naakt en je hebt mij gekleed. Ik was ziek, eenzaam, angstig, bang, en je hebt mij bezocht, getroost, bemoedigd, houvast gegeven.

Zo willen wij parochie zijn. Wij kiezen voor elkaar vanuit ons geloof, hier in Vlodrop vermoedelijk al 1000 jaar lang. En wij willen, dat er niemand verloren loopt. Vanuit ons geloof willen wij hier bouwen aan een goede samenleving.

Maar er is nog een tweede aanleiding tot feesten, want wij vieren, dat wij nu 80 jaar samenkomen in dit kerkgebouw. Aan dit kerkgebouw zijn enige kerken en kapellen voorafgegaan. Al 1000 jaar belijden mensen samen hier hun geloof in Jezus Christus en wordt er een appèl op hen gedaan om hun geloof ook te beleven in concrete daden. Al 1000 jaar willen mensen een steentje bijdragen aan het geluk van anderen en onze kerk levend maken door zelf levende stenen te zijn, die tezamen de parochiegemeenschap vormen, gebouwd op het fundament van Jezus, zijn persoon, zijn woord en zijn voorbeeld.

Ons kerkgebouw is mooi. Het bezit een mooie architectuur, maar belangrijker is de gemeenschap, waar Jezus mag leven in mensenharten om deze mensen tot mensenmensen te maken. Tot gouden mensen, aan wie elke tijd altijd weer behoefte heeft.

Zovele mensen, zoveel werkgroepen, zoveel verenigingen, of mensen gewoon alleen, onopvallend van groot tot klein, maar zij willen een steentje bijdragen aan het geluk van een ander en zij willen levende stenen zijn. Zij willen hun hart laten kloppen voor een ander. Zij willen bouwen aan onze parochie die omziet naar een ander, daartoe opgeroepen door Jezus en St.Martinus.

Wij roepen St.Martinus aan: blijf ons inspireren. Martinus, Houd ons wakker. Houd ons sterk. Amen.